

الفت شیرازی، محمودخان. (س سیزدهم ق)، شاعر، متخلص به ساغر و الفت. وی صاحب جمال و از ملازمان میرزا محمدحسین آصفی بود. چون آوازه زیبایی او به دربار قاجار رسید، فتحعلی شاه وی را از شیراز به تهران فراخواند و به خود نزدیک گرداند و او را «محمود من از ایاز خوشتر» خطاب می‌کرد. فتحعلی شاه به دلایل نامعلوم حکم به خلع و قطع زبانش داد و چشمانش را نیز از حدقه درآوردند. پس از آنکه کور و لال شد، به شیراز بازگشت و در همان‌جا فوت کرد. اثر وی: «دیوان» شعر، شامل ۴۵۰۰ بیت.

دانشمندان و سخن‌سرایان فارس (۱/ ۳۰۸-۳۱۰)، الذریعه (۱/ ۹۰)، شرح حال رجال (۶/ ۲۵۹-۲۶۰)، فارسنامه ناصری (۲/ ۹۷۱)، فرهنگ سخنوران (۸۲)، لغت‌نامه (ذیل / الفت شیرازی)، مجمع‌الفصحاه (۵/ ۹۵۰)، مرآت‌الفصاحه (۵۷۴-۵۷۵)، مصطفی خراب (۱۰).